

Měsícsvit 4

Dobroslav

„Zdravím vás, čaroději Všeboře.“

Všebor

„Vítám tě, Dobroslave. Necháme pro dnešek těch zdvořilostí a budeme pokračovat v našem učení. Času není nazbyt, zima se blíží a práce je víc než dost. Čarování může počkat. Pohodlně se usad', povídání bude dlouhé jako můj vous.“

Dobroslav

„Slíbil jste, že mi povíte, jak je to s Běsobijci.“

Všebor

„Ano, ještě nejsem tak starý abych zapoměl co jsem slíbil předvčereš. Pojd' posadíme se ven na lavičku, škoda sedět uvnitř, když je venku tak příjemně.“

Víš, do těchto končin jsme přišli před asi pěti desítkami let. Zprvu jsme žádné Běsobijce neměli. Kostislava z rodu Severjanů byla první, která začala bojovat s běsy. Mnoho lidí tím zachránila. A poněvadž se to ukázalo užitečné pro celý kmen, vybrala si svoje následovníky. Spusty jich při boji s běsy zemřelo a nakonec jak už víš i Kostislava. Ti, kteří nás před běsy chrání dnes, tu jsou díky ní, ještě než zemřela, dobře je připravila na naši ochranu.“

Dobroslav

„Ale mistře, když jsou tak dobře připraveni, proč to vypadá, že běsové stále nabývají na síle?“,

Všebor

S čárami a bohy to není tak jednoduché, jak by si prostí dědinčané mohli myslet. Jak jistě víš, Svarze vládnou dva bohové a jedna bohyně: Svarog, Veles a Mokoša. Kdysi jsme měli mocné čaroděje a my Žrecové, jsme přinášeli žertvy i bohyni Mokoši. To je však minulostí. Již nejsou žádní žrecové, kteří by prosili Bohyni o její dobrodiní. Prý jsme ji kdysi vzývali jako Jitřenku, Večernici a Moranu, ale to je dneska ztraceno. Veles, to je temný bůh, toho se straníme, sídlí v Návě, kam míří duše po smrti. Jen černokněžníci se k němu klaní a podstupují hrozné oběti, aby mu mohli sloužit. Pamatuj, že dobrým čarodějům jsou levoty Velese zapovězeny.“

Dobroslav

„Takže se učíme ovládat umění čar pro dobro kmene?“

Všebor

„Správně a modlíme se tak ke Svarogovi, Pravému bohu, který sídlí v Iriji. Je to bůh o třech podobách. Vyzkouším si tě z tvých znalostí, vyslov mi které podoby to jsou.“

Dobroslav

„Tedy Dažbog nám dává vše mladé, ranní a jarní, zelené, pučící. Je to bůh jarní orby. Obracíme se k němu pro léčení, plodnost a lásku, příznivý vítr a inspirující letní vánek. Perun je potom polední a letní bůh. Jako silný muž je patronem všech bojovníků a válečnictví, Patronem hrdinů a otců. Radgost je bůh podzimu, ať už roku či podzimu života. Je to bůh večera. Je moudrý, říkáme mu také Vševěd. Vládne mysli, všem hádankám a záhadám.“

Všebor

„Dobře jsi poslouchal mé lekce, chválím tě Dobroslave. No a my, Slověni, se klaníme Věčnému ohni, který plane na hoře Žár a který nám seslal sám Svarog. Z ostatních živelů jen Vítr, který rozdmýchává oheň, je nám blízký. Letní vánek, požehnaný Svarogem, vánek přinášející vláhu, Perunovo zahřmění a blesky, tomu rozumíme. Vítr, také rozeznívá naše píšťaly, či hlasy. Takovou podobu Svaroga někdy označujeme jako Stribog. Živel je život. Když jeden z živelů převáží, není to dobré. Bojím se proto, že náš Svátý oheň změní všechno v poušť anebo vyhasne. Porozumět opět ostatním živelům, to je spásou pro náš kmen. Ovšem jak?“

Dobroslav

„Dovolte mistře, naleju nám trochu medoviny, ať se nám lépe hovoří... Tak tady to nesu. Vstávejte, pane!“

Všebor

„Aaa už jsi zpět, děkuji ti za osvěžení, kde jsme to byli?“

Dobroslav

„Mluvil jste o živlech.“

Všebor

„Ano, ty jsou ve všem, Díky nim se střídá den s nocí, zima a léto. Svarga se naklání tu na Levou stranu, která je člověku nepřátelská, tu na Pravou stranu, která je člověku požehnaná. Stále dokola, ve věčném světáběhu. Chvilí vládne Svarog a chvíli zase Veles. To je řád světa, kterému říkáme Mir. Vše na Zemi samotné se skládá z živelů. Tak třeba studánka může být léčivým či otráveným pramenem. Oheň může být hřejivý či umrlý bahenní plamen. Takový je i úděl člověka. Jak mrtvé zrno na podzim vchází pod zem, aby se na jaře znovuzrodilo, tak i člověk musí zemřít, odejít pod zem. Bez smrti by nebylo znovuzrození, bez střídání by se světáběh zastavil. Malé věci jsou odrazem věcí velkých. Vše se stále opakuje podle původního vzoru, podle toho, jak vše začali bohové, ale každý kolovrat, každé otočení kola času je vždy malinko jiné. Každý rok je jiný a přesto pořád stejný. Jarní Provoda, Letní Kupadla, podzimní Hody a zimní Kračun. Na jaře oráme, v létě sklízíme, na podzim slavíme a v zimě odpočíváme. Stejně jako naši bohové. Tyto pravzory dobře známe my, žreci a čarodějové a čerpáme z těch znalostí svoji čarodějnou moc. Jen jsme dnes mnoho příběhů o činech bohů zapomenuli.“

Dobroslav

„Mistře Všebore a co je to ten Světožár?“

Všebor

„Dobroslave, Světožár nás chrání před tou Levotou, která sídlí ve hvozdu. Uvnitř kruhu, kam dosahuje moc Světožáru, se máme docela dobře jak v dědinách, tak i lesích mezi dědinami. Jeho moc ale sahá k našim posledním chalupám. Okolní hvozdy ožívají, sílí a snaží si vzít to, co jsme jim my vyrvali. A ti běsové! Co jich tam je. Jezinky, které lidem kradou oči. Lešij, hrozný pán lesa. Divocí zubři a vlci. Větrnice, která kvílí ve větru v korunách stromů. Však poslouchej, vždyť jsou slyšet až sem k nám!“

{Podivné noční zvuky z hvozdu}

„No a není to tak dávno, sotva pět let, co žrec Budivoj od Severjanů a Běsobijci viděli na okraji hvozdu bledé umrlce. Nevím, myslím, že to nemůžeme vydržet dlouho. Nechci Sýčkovat, od toho je tu ten podivín Sýček. Cítím však, že musíme objevit tajemství ostatních živlů, nebo zahyneme. Naše čáry na ten hvozdu a jeho Běsy nestačí, jakoby se tam něco zlého probouzelo. Kruh Světožáru slábne, neumíme s tím bojovat. Naše ohnivé čáry jsou tam slabé...“